

Dẫn chứng

VD1: cha mẹ mong con thành rồng → ngược lại trở thành sâu bọ. 5 tuổi, rất thông minh. Ngạo mạn, tâm tức giận, đánh mắng Thầy giáo

VD2: 6 tuổi đã học GDVHTT được 1 năm → không đưa thức ăn ngon cho cha mẹ, thích ăn một mình

VD3: 10 tuổi từ nhỏ đã học GDVHTT. Thầy cô giáo khi gặp vấn đề cũng thỉnh giáo → Cao ngạo, coi thường thầy cô, và mọi người. Không nấu cơm, muốn hoàng pháp lợi sinh

VD4: 2-3 tuổi đâm ông nội vào mặt → Ông nội vui. 7 tuổi hay trêu chọc, giận giữ. Cả nhà phải nhìn sắc mặt để xử sự

VD5: 1-2 tuổi cào mặt cha mẹ. Cha mẹ thấy thú vị. 7 tuổi → ngỗ ngược, đánh em. Học GDVHTT → tốt lên → Ông bà không thích → ném điện thoại vào ngực bà ở tầng dưới.

VD6: Em bé 4 tuổi giao nhiệm vụ cho cha mẹ → cha mẹ vui và tự hào.

VD7: Cô bé 26 tuổi muốn cha mẹ chết sớm. Từ nhỏ cha mẹ nói „ai chậm nhất thì người đó phải rửa bát“ → so tài xem ai ăn nhanh hơn.

VD8: người cha có 4 người con trai (trong đó có cả kỹ sư) mà không ai nuôi ông cụ → nhảy lầu tự vẫn.

VD9: cháu bị ngã/ bị va vào bàn thì ông bà đổ lỗi cho bản thân không trông cháu tốt hoặc đổ lỗi cho vật/người khác.

VD10: Em bé 2 tuổi → khi không hài lòng là đập trán xuống đất khóc → cơn nóng giận phát hết ra ngoài → tính tình càng ngày càng nóng.

Lý luận

Chỉ dạy đọc sách, tài nghệ, năng lực. Không dạy phải hiếu thuận → „Thiếu Đức“. Ngũ Luân không ai dạy; Đứa bé là một hình ảnh thu nhỏ.

Đồ ăn ngon đứng thứ nhất → con đứng thứ nhất, cha mẹ chỉ đứng thứ hai. Cha mẹ không biết dạy con luân lý làm người chỉ chú trọng vào tài nghệ.

Con người thời nay không hiểu đạo đức, không biết ngũ luân vì không có người nói. Đạo đức là nền tảng. Tài nghệ chỉ đứng thứ 2, 3, 4

Nhỏ gieo hạt giống ngỗ ngược → lớn giết cha đánh mẹ → „Thất đức“. Đức hạnh của con → bắt đầu từ đức hạnh của cha mẹ. „Con cái dạy, cháu chắt dạy phải kính nghe“ → Loạn luân

sức ảnh hưởng của phụ huynh rất lớn. Cha mẹ thời nay không nhận biết được đạo đức, không phân biệt đúng sai.

không thấy được hậu quả của sự ngỗ ngược. Không dạy ngũ luân, ngũ thường. „Vô luân ngoại chi nhân“: → người nằm ngoài ngũ luân không phải là người. càng có tài năng → sẽ hại bản thân và gia đình.

Không dạy ngũ luân → con thành nghịch tử. Cha mẹ chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, không có nền tảng đạo đức, nhân đức → sẽ hại người, hại cha mẹ.

Có tri thức → coi thường cha mẹ

Cha mẹ thì nghe lời con trẻ → nghịch luân, trái với nhân luân.

Không đi tìm vấn đề trên người đứa trẻ → Nó chỉ cần gặp một chút trở ngại gì → đổ lỗi cho ông bà cha mẹ → khả năng chịu khổ, sinh tồn thấp

không hài lòng là giết cha đánh mẹ vì từ nhỏ không được tiếp xúc với giáo dục luân thường.

Phương pháp

Dạy con „Ngũ Luân“; Phụ tử hữu thân bắt đầu từ đức của người làm con

Quan hệ ngũ luân: Thân → Nhân Luân

Cha → Con: dưỡng dục. Con → Cha Mẹ: Nhập tắc hiếu trong đệ tử

„ Đức là gốc, tài là ngọn“ → vinh hoa, phú quý dựa trên đức hạnh mới bình an cát tường.

Phải nghiêm khắc dạy bảo. Gieo trồng hạt giống Nhân Đức, Đức Hạnh.

Dạy trẻ quan trọng nhất là phải có cái nhìn đồng nhất. Thống nhất quan điểm: Dạy trẻ Đức Hạnh

Năng lực chỉ đứng hàng thứ 2, 3, 4. Đứng vị trí đầu tiên là ngũ luân, ngũ thường.

Xác định được mục đích, lý tưởng, phương hướng của giáo dục là gì?

Giáo dục luân thường. Dạy con hiếu kính.

Giáo dục luân thường: Tình yêu thương của cha mẹ dành cho con cái: từ bi

Con cái → cha mẹ (Hiếu) → tâm lý con người khỏe mạnh.

Muốn dạy con thành cầm thú hay Thánh Hiền? Người mà không có đức thì không là gì cả.

Dẫn chứng

Vấn đề của con trẻ:

- Thông minh, thần đồng, nhanh mồm miệng
- Lười nhác, phản nghịch, ngỗ ngược, bất hiếu, bất kính, đánh cha chửi mẹ, coi thường ông bà, cha mẹ, thầy cô, anh chị em, bạn bè, ngạo mạn, nóng giận, tham ăn, thích hưởng thụ, không có năng lực làm việc, ích kỷ, tự tư.

Lý luận

Vấn đề của phụ huynh và thầy cô:

- Thiếu đức, không hiểu ngũ luân, ngũ thường, đạo đức
→ Không biết làm ông bà, cha mẹ, thầy cô
→ Không biết dạy con ngũ luân, ngũ thường, tứ duy bát đức chỉ dạy đọc sách, dạy tài nghệ.
- Sức ảnh hưởng của phụ huynh rất lớn. Không thống nhất quan điểm khi dạy trẻ → không dạy được trẻ
- Tâm cống cao, ngã mạn
- Ham danh, ham lợi, sốt ruột, thiếu kiên nhẫn, coi trọng tài năng vật chất không coi trọng đức hạnh.
- Ông bà, cha mẹ, thầy cô phải nhìn sắc mặt trẻ để hành xử → loạn luân
- Không nghiêm khắc dạy con, ỷ lại vào thầy cô
- Không hiểu được con, nuông chiều con cái, luôn nghĩ con mình đúng, con mình tốt → Gieo hạt giống ngỗ ngược, tham ăn, biếng làm, không có trách nhiệm, bốn phận, tham danh, háo lợi, bất kính, bất hiếu từ khi con còn nhỏ. Dạy trẻ sai → chịu nhân quả rất nặng
- **Kết luận:** Không phải trẻ có vấn đề mà phụ huynh và thầy cô tâm thái có vấn đề.

Phương pháp

- Cha mẹ phải học đức hạnh của người làm cha mẹ
Dạy đức hạnh và dạy con đạo làm con
- Thống nhất quan điểm dạy trẻ: Ngũ luân, ngũ thường là cội rễ (Đức Hạnh → Hiếu kính). Tài nghệ chỉ đứng thứ hai, thứ ba, thứ tư.
- Cuộc đời của con tất cả phụ thuộc vào hai chữ „Dụng Tâm“ của phụ huynh. Tất cả pháp do tâm tưởng sanh → tâm sai thì tất cả sai.
- „Vô luân ngoại chi nhân“ → không có ngũ luân → không phải là con người → dạy con ra thành cầm thú hay Thánh Hiền?